

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U NOVOM ZAGREBU
Novi Zagreb-Istok, Turinina 3

Poslovni broj: P-1526/2023-26

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Novom Zagrebu, po sucu Martini Klanac, na temelju prijedloga sudskog savjetnika Luke Bućana, u pravnoj stvari tužiteljice Anita Garić iz Zagreba, Bijeljinska 6, OIB: 08786723330, koju zastupa punomoćnik Domagoj Šoljić, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, koju zastupa Kruno Knežević, odvjetnik u Zagrebu, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 24. rujna 2026. u nazočnosti tužiteljice, njezina punomoćnika i punomoćnika tuženika odvjetnika Marka Metelka, 30. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetan dio odredbe članka 6. Ugovora o kreditu br. 3214418237, solemniziran kod Javnog bilježnika Jasminke Ankon iz Zagreba, posl.br. OV-15428/2008, sklopljen između tužiteljice i tuženika, u odnosu na ugovorenu valutnu klauzulu, koji glasi: „Korisnik kredita otplaćuje kredit u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja za CHF. Prvi anuitet iznosi 401,11 CHF (slovima: četrstojedan i 11/100 CHF).“

II. Nalaže s tuženiku da tužiteljici isplati iznos 5.076,17 EUR, zajedno sa zateznim kamatama tekućim:

- na iznos od 3,50 EUR od 20.11.2008. godine do isplate
- na iznos od 3,92 EUR od 05.11.2008. godine do isplate
- na iznos od 25,08 EUR od 09.12.2008. godine do isplate
- na iznos od 25,30 EUR od 08.01.2009. godine do isplate
- na iznos od 18,20 EUR od 05.02.2009. godine do isplate
- na iznos od 19,83 EUR od 05.02.2009. godine do isplate
- na iznos od 20,15 EUR od 07.03.2009. godine do isplate
- na iznos od 17,35 EUR od 07.03.2009. godine do isplate
- na iznos od 17,84 EUR od 08.04.2009. godine do isplate
- na iznos od 15,90 EUR od 08.04.2009. godine do isplate
- na iznos od 18,95 EUR od 07.05.2009. godine do isplate
- na iznos od 15,56 EUR od 07.05.2009. godine do isplate
- na iznos od 17,75 EUR od 05.06.2009. godine do isplate
- na iznos od 17,40 EUR od 05.06.2009. godine do isplate
- na iznos od 23,32 EUR od 08.07.2009. godine do isplate
- na iznos od 27,12 EUR od 08.07.2009. godine do isplate

- na iznos od 26,29 EUR od 05.08.2009. godine do isplate
- na iznos od 30,07 EUR od 05.08.2009. godine do isplate
- na iznos od 36,98 EUR od 05.09.2009. godine do isplate
- na iznos od 38,46 EUR od 05.09.2009. godine do isplate
- na iznos od 46,59 EUR od 06.10.2009. godine do isplate
- na iznos od 46,32 EUR od 06.10.2009. godine do isplate
- na iznos od 63,17 EUR od 06.11.2009. godine do isplate
- na iznos od 53,36 EUR od 06.11.2009. godine do isplate
- na iznos od 55,63 EUR od 05.12.2009. godine do isplate
- na iznos od 66,29 EUR od 05.12.2009. godine do isplate
- na iznos od 67,24 EUR od 06.01.2010. godine do isplate
- na iznos od 63,44 EUR od 06.01.2010. godine do isplate
- na iznos od 65,74 EUR od 05.02.2010. godine do isplate
- na iznos od 65,86 EUR od 11.02.2010. godine do isplate
- na iznos od 72,87 EUR od 05.03.2010. godine do isplate
- na iznos od 87,76 EUR od 07.04.2010. godine do isplate
- na iznos od 104,70 EUR od 06.05.2010. godine do isplate
- na iznos od 123,20 EUR od 05.06.2010. godine do isplate
- na iznos od 93,99 EUR od 07.07.2010. godine do isplate
- na iznos od 84,17 EUR od 05.08.2010. godine do isplate
- na iznos od 84,83 EUR od 07.09.2010. godine do isplate
- na iznos od 86,18 EUR od 07.10.2010. godine do isplate
- na iznos od 94,66 EUR od 10.11.2010. godine do isplate
- na iznos od 97,21 EUR od 11.12.2010. godine do isplate
- na iznos od 94,43 EUR od 11.01.2011. godine do isplate
- na iznos od 94,01 EUR od 11.02.2011. godine do isplate
- na iznos od 97,05 EUR od 11.03.2011. godine do isplate
- na iznos od 97,48 EUR od 11.04.2011. godine do isplate
- na iznos od 94,52 EUR od 11.05.2011. godine do isplate
- na iznos od 92,94 EUR od 11.06.2011. godine do isplate
- na iznos od 87,09 EUR od 11.07.2011. godine do isplate
- na iznos od 90,64 EUR od 11.08.2011. godine do isplate
- na iznos od 90,53 EUR od 11.09.2011. godine do isplate
- na iznos od 90,28 EUR od 11.10.2011. godine do isplate
- na iznos od 88,20 EUR od 11.11.2011. godine do isplate
- na iznos od 88,20 EUR od 11.12.2011. godine do isplate
- na iznos od 91,13 EUR od 11.01.2012. godine do isplate
- na iznos od 91,53 EUR od 11.02.2012. godine do isplate
- na iznos od 91,53 EUR od 11.03.2012. godine do isplate
- na iznos od 91,53 EUR od 11.04.2012. godine do isplate
- na iznos od 56,49 EUR od 11.05.2012. godine do isplate
- na iznos od 238,90 EUR od 11.06.2012. godine do isplate
- na iznos od 28,22 EUR od 11.07.2012. godine do isplate
- na iznos od 95,43 EUR od 11.08.2012. godine do isplate
- na iznos od 99,94 EUR od 11.09.2012. godine do isplate
- na iznos od 68,43 EUR od 11.10.2012. godine do isplate
- na iznos od 34,02 EUR od 11.11.2012. godine do isplate
- na iznos od 100,47 EUR od 11.12.2012. godine do isplate
- na iznos od 97,54 EUR od 11.01.2013. godine do isplate
- na iznos od 98,16 EUR od 11.02.2013. godine do isplate

- na iznos od 100,25 EUR od 16.03.2013. godine do isplate
- na iznos od 63,97 EUR od 16.04.2013. godine do isplate
- na iznos od 36,62 EUR od 16.05.2013. godine do isplate
- na iznos od 102,63 EUR od 16.06.2013. godine do isplate
- na iznos od 103,35 EUR od 16.07.2013. godine do isplate
- na iznos od 106,70 EUR od 16.08.2013. godine do isplate
- na iznos od 106,81 EUR od 16.09.2013. godine do isplate
- na iznos od 107,57 EUR od 16.10.2013. godine do isplate
- na iznos od 17,41 EUR od 16.11.2013. godine do isplate

po stopi koja se od 01.01.2008. do 31.07.2015. godine određuje u visini stope određene čl. 29. Zakona o obveznim odnosima, i to prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za pet postotnih poena, od 01.08.2015. do 31.12.2022. godine po stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, za tri postotna poena, od 01.01.2023. do 29.12.2023. godine po stopi koja se određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja, sve u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku da naknadi tužiteljici troškove ovog postupka u iznosu 1.588,23 eura sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od dana donošenja ove odluke pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je s tuženikom 18. rujna 2008. sklopila Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila broj 3214418237, kojim joj je odobren kredit u iznosu od 23.827,40 CHF u kunsjoj protuvrijednosti. Člankom 6. Ugovora ugovorena je otplata kredita u mjesečnim anuitetima u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za CHF na dan plaćanja, uz početni anuitet od 401,11 CHF. Ističe da se o odredbi o valutnoj klauzuli nije pojedinačno pregovaralo, nego je ona bila unaprijed sastavljena u tipskom ugovoru tuženika, bez mogućnosti utjecaja tužiteljice na njezin sadržaj. Navodi da je tuženik nije primjereno obavijestio o konkretnim rizicima vezivanja kredita uz švicarski franak niti joj pružio jasne i razumljive informacije na temelju kojih bi mogla razumjeti i predvidjeti ekonomske posljedice takvog ugovaranja. Smatra da navedena odredba, protivno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na njezinu štetu te je stoga nepoštena i ništetna. Poziva se na pravomoćnu odluku donesenu u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača, kojom je utvrđeno da je tuženik povrijedio prava potrošača ugovaranjem nepoštenih odredbi o valutnoj klauzuli u švicarskim francima. Ističe da je sud, na temelju članka

502.c ZPP-a i članka 126. Zakona o zaštiti potrošača, vezan utvrđenjima iz tog postupka. Smatra da joj je tuženik, sukladno članku 323. Zakona o obveznim odnosima, dužan vratiti preplaćene iznose anuiteta koji predstavljaju razliku između stvarno plaćenih iznosa i iznosa obračunatih prema početnom tečaju švicarskog franka. Budući da ne raspolaže cjelokupnom dokumentacijom potrebnom za utvrđivanje visine potraživanja, navodi da će konačni iznos zahtjeva odrediti nakon pribave dokumentacije i provedbe financijskog vještačenja. Slijedom navedenog zahtjeva utvrđenje ništetnosti dijela odredbe članka 6. Ugovora kojim je ugovorena valutna klauzula te isplatu najmanje 4.000,00 eura sa zakonskim zateznim kamatama od dana svake pojedine uplate anuiteta do isplate, uz naknadu parničnog troška sa zateznim kamatama.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu ističe prigovor mjesne nenadležnosti, navodeći da je ugovorena nadležnost suda prema sjedištu banke, zbog čega smatra da je za postupanje nadležan Općinski građanski sud u Zagrebu. Oспорava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti te prigovara neodređenosti zahtjeva jer tužiteljica nije precizno naznačila pojedinačne iznose i razdoblja na koja se potraživanje odnosi. Smatra da nisu ispunjene pretpostavke za podnošenje stupnjevite tužbe jer tužiteljica prije pokretanja postupka nije zatražila potrebnu dokumentaciju niti dokazala da joj je tuženik uskratio njezinu dostavu. Oспорava da je tužiteljica dokazala svojstvo potrošača i korištenje kreditnih sredstava izvan svoje poslovne ili profesionalne djelatnosti, ističući da je teret dokazivanja tih okolnosti na njoj. Ističe prigovor zastare, smatrajući da se primjenjuje trogodišnji rok za naknadu štete te da je cjelokupno potraživanje zastarjelo, a podredno navodi da bi primjenom petogodišnjeg roka zastarjela sva potraživanja dospjela prije 13. lipnja 2018. Smatra da su odluke donesene u kolektivnom postupku nepravilne te se poziva na praksu Suda Europske unije prema kojoj je, po njegovu shvaćanju, ugovorna odredba o valutnoj klauzuli kao odraz članka 22. Zakona o obveznim odnosima isključena od ispitivanja nepoštenosti. Tvrdi da je tužiteljica prije i prilikom sklapanja ugovora bila dovoljno obaviještena o valutnom riziku i mogućim promjenama anuiteta, da su joj pri solemnizaciji objašnjena prava i obveze te da je dobrovoljno prihvatila rizik promjene tečaja. Oспорava i zahtjev za zatezne kamate od pojedinačnih uplata, navodeći da je bio pošten stjecatelj pa bi tužiteljici kamate eventualno pripadale tek od podnošenja tužbe. Protivi se provođenju financijskog vještačenja dok je sporna osnovanost tužbenog zahtjeva te smatra da najprije treba raspraviti okolnosti važne za njegovu osnovu. Slijedom navedenog predlaže odbaciti tužbu, podredno odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan, uz naknadu troškova postupka..

3. Prije svega, valja reći da nije osnovan prigovor mjesne nenadležnosti tuženika iz razloga što je tužba podnesena Općinskom građanskom sudu u Zagrebu, kao isključivom nadležnom sudu prema odredbi čl. 12. 4. Ugovora, čija je nadležnost rješenjem predsjednika Vrhovnog suda Republike Hrvatske prenesena na ovaj sud, sukladno čl. 11. st. Zakona o sudovima („Narodne novine“ broj 28/13, 33/15, 82/15, 82/16, 87/18, 126/19, 130/20, 21/22, 60/22 i 16/23, dalje: ZS).

4. Nakon provedenog financijskog vještačenja tužiteljica je podneskom od 1. rujna 2026. povećala tužbeni zahtjev na način da je zahtijevala isplatu ukupnog iznosa 5.076,17 eura na ime preplaćenih anuiteta do sa zateznim kamatama na pojedinačne iznose od dana njihovih uplata do isplate.

5. Tuženik se podneskom od 10. rujna 2026. usprotivio preinaci tužbe, navodeći kako preinaka nije dopuštena.

6. Budući da je tužiteljica visinu zahtjeva povisila nakon primitka nalaza i mišljenja financijskog vještaka, sud je stava da tužbu nije mogla preinačiti do zaključenja prethodnog postupka, odnosno do provedenog vještačenja, pri čemu je ocjenjeno i da je preinaka tužbe svrsishodna za konačno rješenje odnosa između stranaka. Stoga je na temelju čl. 190. st. 2. i 3. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23, dalje: ZPP) raspravnim rješenjem od 24. rujna 2026. dopuštena preinaka tužbe.

7. Tijekom postupka sud je pročitao Ugovor o kreditu (list 7-12 spisa), Ugovor o trajnom nalogu (list 13), otplatni plan (list 14-16), promet po kreditu (list 149-155) proveo je financijsko vještačenje po sudskom vještaku Mariu Tkalecu (list 163-174) te je saslušao tužiteljicu (list 251).

8. Tužbeni zahtjev je osnovan.

9. Predmet ovog spora je zahtjev tužiteljice kojim traži isplatu iznosa koji je tuženik stekao na temelju ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, uz utvrđenje ništetnosti navedene ugovorne odredbe.

10. Odredbom čl. 502.c Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; dalje: ZPP) propisano je da je sud u parnicama za naknadu štete ili isplatu vezan za utvrđenja iz presude kojom je utvrđeno da su postupanjem tuženika povrijeđeni zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj dužan štiti.

11. Trgovački sud u Zagrebu je 7. travnja 2013. donio presudu P-1401/12 u sporu za zaštitu potrošača protiv osam tuženih banaka, među njima i ovdje tuženika. Tom presudom je utvrđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača unoseći u ugovore o kreditu ništetne odredbe o valutnoj klauzuli kojom je glavnica vezana uz švicarski franak, a da prije zaključenja predmetnog ugovora kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. U tom postupku je nadalje od strane sudova obrazloženo da takva odredba nije bila razumljiva za klijente jer im nisu na valjan način objašnjene posljedice i doseg takvih ugovornih odredbi po njih kao potrošače, time da su tužene banke kao trgovci bile svjesne rizika po korisnike kredita kao potrošače zbog ugovaranja ovih kredita uz primjenu valutne klauzule u švicarskim francima pri čemu su banke svjesno propustile o tome informirati klijente kao buduće korisnike kredita.

Navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda PŽ-6632/17, kao i kasnijim odlukama Vrhovnog i Ustavnog suda.

12. Među strankama nije sporno da su sklopile predmetni Ugovor o kreditu, a sporno je jesu li pojedine odredbe Ugovora o kreditu nepoštene, a time i ništetne, odnosno jesu li te odredbe u suprotnosti s propisima kojima je uređena zaštita potrošača. Slijedom toga, sporno je mogu li se utvrđenja iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/12 primijeniti na ovaj predmet. Sporna je i visina potraživanja tužiteljice. Konačno, sporan je i nastup zastare.

13. Uvidom u čl. 6. spornog Ugovora o kreditu, sud je utvrdio da se radi o namjenskom kreditu za kupnju vozila koji sadrži odredbe o valutnoj klauzuli kojom je iznos anuiteta vezan uz valutu švicarski franak (CHF). Upravo su takve odredbe bile predmet spora u navedenoj parnici za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača.

14. Sud je stava da je na temelju čl. 502.c ZPP-a u ovom predmetu vezan za utvrđenja iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/12. Međutim, bez obzira na utvrđenja iz kolektivne presude, sud, imajući u vidu shvaćanje Ustavnog suda Republike Hrvatske iz Odluke br. U-III/5358/21, smatra da tuženik ima pravo dokazivati da je konkretnom potrošaču dao potrebne obavijesti o spornim ugovornim odredbama. Stoga je saslušao tužiteljicu.

15. Tužiteljica je u svom iskazu navela da joj je kredit bio potreban radi kupnje automobila za osobne potrebe. Iskazala je da tada nije bila vlasnik obrta ili trgovačkog društva te da je automobil koristila isključivo za osobne potrebe. Tvrdila je da je prilikom sklapanja ugovora imala sam uzeti eurski kredit, ali da ju je bankarica uvjerila da uzme kredit s valutnom klauzulom CHF jer joj je rekla da je to za nju najpovoljnije i da sama ima takav kredit. Iskazala je da je ugovor sklopljen na unaprijed pripremljenom obrascu banke te da se njegove odredbe nisu mogle mijenjati i navela je da je prilikom sklapanja ugovora nitko nije upozorio na mogućnost rasta rata kredita.

16. Sud je stava da iz ovog iskaza, kojeg ocjenjuje životnim i vjerodostojnim, ne proizlazi da bi tuženik u konkretnom slučaju tužiteljici dao odgovarajuće obavijesti o spornim odredbama niti da bi se o tim ugovornim odredbama posebno pregovaralo. Naime, iz tog iskaza proizlazi da je tužitelj bio potrošač jer je ugovor sklopio za osobne potrebe izvan svoje djelatnosti, a da upozorenja o riziku valutne nisu bila odgovarajuća. Pritom se ponovno napominje da je na tuženoj banci teret dokazivanja o obaviještenosti potrošača u predugovornoj fazi sklapanja konkretnog ugovora.

17. Slijedom navedenog, sud je utvrdio da su odredbe predmetnog Ugovora o valutnoj klauzuli ništetne.

18. Čl. 323. i 324. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23; dalje-ZOO) propisano je da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve što je stekla na osnovu ništetnih odredbi ugovora, a da ništetnost pojedinih odredbi ne dovodi do ništetnosti cijelog ugovora ako ugovor može opstati bez njih. Pri tome se polazi od načela *favor negotii*, to jest u prilog održanju ugovora na pravnoj snazi, ako se ikako može. Takvo

stajalište je zauzeo i Visoki trgovački sud u svojoj presudi PŽ-6632/17. Stoga je tuženik dužan tužiteljici vratiti razliku anuiteta koja je nastala primjenom nišetnih odredbi o valutnoj klauzuli CHF.

19. Kako bi utvrdio preplaćene iznose sud je izveo dokaz financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Mariu Tkalecu. Vještak je u svom nalazu i mišljenju od 20. svibnja 2026. ustvrdio da su radi ugovorene valutne klauzule anuiteti preplaćeni u ukupnom iznosu od 38.246,40 kn, odnosno protuvrijednost od 5.076,17 EUR sa 01.01.2023. godine specificirano na stranici 4-6 nalaza. Naveo je i da ako se po kreditu ne primijeni valutna klauzula, odnosno ako su obveze bez valutne klauzule, negativnih razlika, odnosno manje plaćenih iznosa na ime anuiteta nema.

20. Ovaj nalaz i mišljenje vještaka sud u cijelosti uzima kao vjerodostojan jer ga je vještak izvršio stručno i objektivno prema pravilima struke, a niti stranke na njega nisu imale nikakvih prigovora.

21. O prigovoru zastare tuženika treba reći da je na prvoj sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju nišetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO/05 kao posljedica utvrđenja nišetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena nišetnost ugovora.

22. S obzirom da je nišetnost spornih ugovornih odredaba ustanovljena u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača, sud je stava da je zastara počela teći tek on pravomoćnosti odluka donesenih u tom postupku. Kako je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu u pogledu nišetnosti ugovornih odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi i o valutnoj klauzuli 14. lipnja 2018. u odnosu na prednika tuženika postala pravomoćna (presuda Visokog Trgovačkog suda posl. br. PŽ-6632/2017), ocjena je suda da petogodišnji opći zastarni rok iz čl. 225. ZOO-a nije protekao do podnošenja tužbe u ovoj pravnoj stvari 13. lipnja 2023.

23. Pritom se napominje da prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženom u presudi posl. br. Rev-51/2024 od 21. siječnja 2025., u slučaju kad je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove moguća i dopuštena, zastara se prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva.

24. Dakle, prigovor zastare tuženika nije osnovan.

25. Odredbom čl. 1115. ZOO-a propisano je da kad se vraća stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i zatezne kamate. Budući da je banka kod ugovaranja odredbi o valutnoj klauzuli bila svjesna posljedica i rizika tih odredbi, sud smatra da je ista nepošteni stjecatelj pa je dužna isplatiti zatezne kamate od dana stjecanja, pri čemu se ističe i da tuženik nije osporio zatražene zatezne kamate. Stopa zateznih kamata propisana je čl. 29. st. 2. ZOO-a.

26. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u toč. I. i II. izreke.

27. Odluka o parničnom trošku je donesena na temelju čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, a prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23, dalje: Tarifa). Tako je tužiteljici dosuđen trošak sastava tužbe u iznosu od 100 bodova (Tbr. 7/1), trošak sastava obrazloženih podnesaka kojim se očituje na odgovor na tužbu i na nalaz i mišljenje vještaka od 24. listopada 2025. i 1. rujna 2026. u iznosu 100 bodova za svaki (Tbr. 8/1), trošak zastupanja na ročištima od 5. studenoga 2025. i 24. rujna 2026. u iznosu od 100 bodova za svako ročište (Tbr. 9/1). Ukupno to iznosi 500 bodova što, imajući u vidu vrijednost boda od 2,00 eura, PDV 25%, trošak vještačenja u iznosu 300,00 eura i trošak plaćene pristojbe na tužbu u iznosu 38,23 eura daje iznos 1.588,23 eura. Sud tužiteljici nije dosudio zatraženi trošak sudske pristojbe na presudu, s obzirom na to da tužiteljica kao potrošač u ovom sporu tu pristojbu nije obvezna niti platiti.

28. Sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a, tužitelj ima pravo i na zatezne kamate na parnični trošak koje teku od dana donošenja odluke o trošku.

29. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u toč. III. izreke.

U Zagrebu 30. rujna 2026.

Sutkinja
Martina Klanac

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude stranke imaju pravo žalbe u roku od 15 dana od dana dostave. Žalba se podnosi ovome sudu u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranku, a o žalbi odlučuje županijski sud.

DNA:

1. Punomoćniku tužitelja
2. Punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-e1202**

Kontrolni broj: **0b1cf-2e70a-22364**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Novom Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.